

ROLF SCHREINER:

Underholdning

Sketsjer e et hyggelig fenomen. De så lage sketsjer har bare ein einaste meining med det – å få oss te å le. Og det har me jo godt av, ikkje minst siden ein god latter forlengje livet. Og hvis me ler så møyje at me blir veldig gamle, då får me jo oppleva ennå flerne sketsjer – og då blir me selvfølgelig ennå eldre, og då... Nei – nok nå.

Sketsjer har vært ein viktig del av underholdningstilbudet så lenge eg kan huska – og det e langt tebage te før TV-alderen. På lørdagskveldene på 1950-talet satt me klistra rundt radioen då bl.a. Rolf Kirkvaag og Leif Rustad sto for underholdningen. Et par av programmene hette «Lørdagskveld i Store Studio» og «Rundtomkring», og felles for denne type program va at der alltid va sketsjer.

Ein av de aller fyste sketsjene eg huske fra den tiå, hette «Tre mann i en båt» – der ein politimann forhørte einaste øvelevande itte ein bådulykke. Eg tror de to va Ernst Diesen og Arvid Nilssen. Me fekk hørta at siste mann om bord i båden blei bedt om å kaste ud någe te han eine udi vatnet så ennå levde.

– Kastet du noe da?

«Ja, selvfølgelig gjorde jeg det.»

– Hva kastet du?

«En skiftenøkkel.»

– Og hva skulle han med den da?

«Nei, kan du skjønne det? Og så var jeg så heldig at jeg traff ham midt i...»

Jo, da. NRK Radio fekk oss i gang på ein måte.

På 1960-talet begynte eg å få med meg revyane i Oslo – det va den gang Arve Opsahl va sinte mann på Chat Noir og Leif Juster va sinte mann på Edderkoppen. Men det va jo monologer – så det gjelde ikkje her.

Ein legendariske sketsj fra den gang handle om at Arve Opsahl ska ud og fly, og han møde ei flyvertinna – tror det va Anita Thallaug – så e blitt betatt av de engelske formuleringane i flyspråget. Opsahls reaksjon då han blei spurt: «Kan jeg få se på ticketen Deres?» e gått inn i historien.

Då Wesensteen øvetog norsk humor någen år seinare, fekk me et uttall av gode sketsjer. Itte å ha spelt revy på egen scene – «Lysthuset» – blei de to engasjert av NRK, og humorprogrammene «Hørerøret» og «Sugerøret» så va fyllt opp med sketsjer, e kanskje de løgnaste halvtimene så har komnt ud av et norsk radioapparat någen gang. Nå e det sagt. Amen.

Rolv Wesenlund va òg utrolig bra i sketsjen «Hvor er Gulbrandsen?» på Chat Noir – samen med bl.a. Rolf Just Nilsen. Wesenlund tog med seg parhesten Harald Heide-Steen jr. opp på same scene, og de leverte sketsjer av høy kvalitet i åravis – bl.a. med feriebisop Fjertnes. De tog med seg humoren inn i TV – og takk for det – og me fekk sketsjer som «Supperådet», «Hos tannlegen» og ikkje minst «Hos jernvarehandleren» – den med doble fustasjeopphengsforkoblere, der adle fire aktørene e heilt fantastiske. Hvil i fred. (Det gjaldt herrere – Kirsti Sparboe leve jo.)

Det konne virka som om TV-humoren va komnt for å bli, og Monty Python blei konger på haugen når det gjelde sketsjer. For eksempel e reklamasjonen på papegøyen av den sjeldne art «Norwegian Blue» og departementet for «Silly Walks» scener så tåle gjensyn te me stupe.

Itte kvert fekk me flerne år med morsomme TV-sketsjer fra KLM, og i de siste årene har de to skruene i Little Britain markert seg med å stadig flytte någen grenser med sine høyst spesielle scenarier og poenger.

Dette e litt av det me så har levd ein stund, hadde som ballast då det nye sketsje-programmet «Underholdningsavdelingen» kom på skjermen fyste gang i fjor vår. Her e litt av kritikken så kom fra ymse hold: Tidene dårligste lørdagsunderholdning? Pinlig. Sløs med lisenspengene. Elendig. Hadde sikkert vært morsomt hvis jeg hadde vært både døv og blind. Gi meg lørdagskvelden tilbake...

Personlig syns eg at Bjarte Tjøstheim va et hederlig unntag – sikkert fordi eg allerede hadde ledd godt av telefon-sketsjene han hadde i Radioresepsjonen, der Bjartes far har utallige muntre formeininger rundt temaet: Mor e død.

NRK lod seg ikkje skemma av dårlige kritikker og at Herborg Kråkevik sa takk for seg – så lørdag 8. februar 2014 va Underholdningsavdelingen klar med sesong 2.

På et av idémødene må følgende ha skjedd:

– Jeg vil være han imamen igjen, han som har så lite besøk i moskeen at han må ha andre jobber og rope ut all slags annen informasjon.

«Det har du gjort før. Poenget er brukt opp.»

– Men hva hvis vi bringer inn en helt annen fyr som skal hjelpe imamen med PR – for eksempel Ingebrigt Steen Jensen?

«Er vi ikke mange nok? Hva i all verden har han her å gjøre?»

– Han er kjendis. Han er Mr. Stabæk og reklameguru. Det er jo morsomt...

«Men hva skal få ham til å hjelpe imamen?»

– Jeg kan jo først tilby ham penger og gull – men det vil han ikke ha. Så kan jeg ta frem en krembanan og friste med den.

«Krembanan?»

– Ja, en sjokolade altså. Og da tar Ingebrigt jobben.

«Fantastisk! Blir det morsommere nå, så tisser jeg på meg.»

Eg har ein sterk følelse av at ein lørdagskveld i februar 2014 –

i beste sendetid på NRK – fekk eg oppleva herrere Steen Jensen & Stoltenberg i verdens dårligste sketsj.